

Žaloba zaměstnance proti zaměstnavateli o zaplacení odměny za práci přes čas byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Po právní stránce dovozuje dovolatel, že zaměstnanec má nárok na zvláštní odměnu za práce přes čas i tehdy, když je skutečně konal s vědomím a s vůlí zaměstnavatele, a že podle zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. každá práce, trvající déle než normálních osm pracovních hodin denně, zahrnuje v sobě konání práce přes čas, která musí býti zvláště odměněna, jestliže zaměstnavatel o ní věděl. Než tyto právní vývody, i kdyby se k nim přisvědčilo, nejsou s to, by opodstatnily žalobní nárok. Prvním předpokladem nároku na zvláštní odměnu za práce přes čas jest, že takové práce byly skutečně vykonány, ale to se právě nepodařilo žalobci prokázati. Ostatně plyne ze zjištění nižších soudů, jež dovolatel ani nenapadá, že žalobce mohl uloženou mu práci snadno vykonati v kancelářských hodinách od 8 do 12 hodin dopoledne a od 2 do 6 hodin odpoledne, takže by mu nepříslušel nárok na zvláštní odměnu ani tehdy, jestliže zbytečně protáhl svou práci přes osm hodin denně po případě přes 48 hodin týdně (viz rozhodnutí čís. 6609, 7404, 8130 sb. n. s.), a že za konání obchodních cest byl zvláště odměněn. Žalobní nárok postrádá tedy vzhledem ke zjištěnému stavu věci skutkového i právního základu a nižší soudy posoudily věc správně po stránce právní, zamítнувše žalobu.

Čís. 9493.

Procesní plnou mocí k zastupování v určitém sporu není právní zástupce zmocněn k přijetí výpovědi z nájmu, jež není v právní souvislosti s oním sporem.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1929, R II 409/29.)

Soud první stolice odmítl námitky proti výpovědi z nájmu jako opožděné, ježto došly soudu teprve desátý den od doručení výpovědi Dr. N-ovi, o němž měl první soud za to, že na základě generální plné moci byl oprávněn přijmouti výpověď za žalované. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu k dalšímu jednání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Soud první stolice si dal otázku, zda advokát žalovaných měl od nich generální plnou moc, a na základě obsahu písemné plné moci ze 7. května 1929 ji rozřešil kladně a uznal, že tento zástupce byl oprávněn přijmouti za ně platně mimosoudní výpověď z nájmu. Rekursní soud však správně uznal, že s tímto základním názorem prvního soudu nelze

souhlasiti. Jest jisto, že ona plná moc předložená v jiném sporu těchže stran obsahuje procesní plnou moc (§ 31 c. ř. s.) a další zmocnění podle § 1008 obč. zák., zejména by advokát tehdejších žalovaných přijímal všechna doručení znějící k vlastním rukám — totiž k rukám žalovaných. Tento doslov plné moci nelze vykládati tak, že byl oprávněn, přijímati jakákoli a od kteréhokoli soudu neb úřadu vydaná a pro žalované určená rozhodnutí. Nelze to dovoditi z doslovu listiny a odporuje tomu úvaha, že plná moc byla vydána při zastupování ve zcela určitém sporu. Z toho lze jen souditi, že strany měly při vydávání této plné moci na mysli, by zmocněný advokát zastupoval žalované v tom sporu a ve sporech s ním souvislých a přijímal v nich doručení k jejich vlastním rukám. Ten spor byl skončen, třebaš ne pravoplatně. Následovala pak mimosoudní výpověď nájmu odpůrci žalovaných, jež byla doručena jejich zástupci z onoho sporu. Nelze souhlasiti se stěžovateli, že tato výpověď byla v právní souvislosti s oním sporem. Bylo to jednání, které s ním souviselo jen časově a proto, že se v něm jednalo částečně o týž nájemní předmět. Nerozhodno jest, že v dopise obsahujícím tuto výpověď odpovídal také advokát stěžovatelův na upomínku advokáta žalovaných o zaplacení nájemného. Ona plná moc neopravňovala ještě stěžovatele, by výpověď dali doručiti jenom advokátu žalovaných, a tohoto, by ji za žalované platně přijal. Rekursní soud vyslovil právem, že je nutno zkoumati, zda mezi nimi a jejich advokátem byla uzavřena smlouva, která by ho opravňovala k přijetí výpovědi. První soud se sice touto otázkou obíral, ale řešil ji na kusém podkladě, nepřihlížeje při tom k výpovědem slyšených svědků a považuje za rozhodné, že plná moc zmocňuje advokáta žalovaných k přijímání všech zásilek určených do vlastních rukou žalovaných a že mu výpověď byla platně doručena. Tento právní názor je nesprávným z důvodů uvedených již odvolacím soudem. Nic na něm nezměnila okolnost, že se advokát žalovaných po té v námitkách na tutéž plnou moc odvolal. Zrušil-li rekursní soud za těchto okolností usnesení prvního soudu a nařídil mu, aby o věci dále jednal, nestala se stěžovatelům křivda a jejich dovolací recurs není odůvodněn.

Čís. 9494.

Rozhodl-li první soud, že se útraty sporu navzájem zrušují, a rekursní soud k rekursu žalobce usnesení to potvrdil, žalobce pak navrhl, by usnesení rekursního soudu bylo doplněno, ježto prý rekursní soud nerozhodl o jeho návrhu, by bylo o útratách uznáno po případě podle § 43, druhý odstavec, c. ř. s., jest do usnesení rekursního soudu, jímž byl zamítnut návrh na doplnění usnesení, recurs na dovolací soud nepřipustný.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1929, R I 988/29.)

První soud rozhodl, že se útraty sporu navzájem zrušují. Rekursní soud usnesením ze dne 1. října 1928 potvrdil usnesení